

demokrater ikke være med til og stemmer derfor imod ethvert Forslag, der gaar ud paa at gøre denne Forskel.

I øvrigt har vi i Udvalget støttet ethvert Forsøg paa at naa til en Overenskomst gennem en Forhandling med Tjenestemændene. Det er desværre mislykkedes. Der har været Forslag fremme i Udvalget, som om muligt skulde kunne tilfredsstille Tjenestemændene. Det blev dog ikke til noget. Forslaget blev stillet af Medlemmer af det konservative Folkeparti, men det blev ikke til noget, fordi Finansministeren, den Gang man kom til ham med Forslaget, forlangte yderligere Nedsættelser paa Konjunkturtillæget for at gaa med til den glidende Skala, som dette Forslag indeholdt. At man ikke har kunnet komme til en Overenskomst i Lønningsudvalget og til et Forslag, som kunde tilfredsstille Tjenestemændene, beklager vi Socialdemokrater i allerhøjeste Grad. Som jeg udtalte ved første Behandling, synes jeg, at alle Parter kunde være bedst tjent med, om man kunde komme til en Gang for alle at faa afgjort Spørgsmaalet om Konjunkturtillæget, og det vilde man naa, hvis man indførte den saakaldte glidende Skalas Princip. Saa behøvede vi ikke hvert Aar at strides om det Punkt, og jeg er ganske overbevist om, at begge Parter, Staten saavel som Tjenestemændene, vilde være bedst tjent med, at man helt kunde skabe Ro om dette Spørgsmaal. Det er i høj Grad beklageligt, at der skal laves Storpolitik paa et saadant Spørgsmaal som Tjenestemændenes Lønninger; man burde holde Tjenestemændenes Lønninger udenfor de storpolitiske Afgørelser. Det er lidt mærkeligt, synes jeg, at man nu er gaaet bort fra at indføre den glidende Skala, thi den glidende Skala er foreslaaet af selve den højtærede Finansminister, og i Motiverne til det Lovforslag, der blev fremsat af den højtærede Minister, skriver den højtærede Finansminister netop: „For det første foreslaas Konjunkturtillæget reguleret samtidig med og efter lignende automatisk virkende Regler som Dyrtidstillæget. Til den principielle Ændring er der under de stedfundne Forhandlinger med Tjenestemandsoverenskomsternes Repræsentanter opnaaet fuld Tilslutning“. Altsaa, den højtærede Finansminister har forhandlet med Tjenestemændene og har opnaaet fuld Tilslutning hos Tjenestemændene til Forslaget om at gøre Dyrtidstillæget automatisk. Ikke desto mindre har man nu her fastholdt den modsatte Ordning, hvorved Konjunkturtillæget kan angribes ved enhver Lej-

lighed, saa snart Finansministeren mangler Penge i Statskassen. Jeg beklager, som sagt, dette i allerhøjeste Grad og kan ikke undlade at udtale, at man rigtignok maa gratulere Tjenestemændene til den Forhandlingsret, de fik gennem Lønningsloven af 1919. Der blev jo nemlig fastsat en Forhandlingsret for Tjenestemændene. Det første Udslag, denne Forhandlingsret gav sig, indtraf forrige Aar, da den højtærede Finansminister nok sammenkaldte Tjenestemændene til en Forhandling, men som det viste sig, var det et rent Ultimatum, den højtærede Finansminister stillede dem den Gang, nemlig at Konjunkturtillæget skulde nedsættes med en Trediedel, hvad Finansministeren ogsaa gennemførte. Nu i Aar har Finansministeren ganske vist indbudt Tjenestemændene til Forhandling og ogsaa virkelig forhandlet med dem, og man er blevet enig i alt Fald paa et enkelt Punkt, nemlig om den glidende Skalas Indførelse for Konjunkturtillæggets Vedkommende, hvorved vi kunde blive fri for alle Stridigheder paa dette Punkt. Men saa sker der det, at netop paa det eneste Punkt, om hvilket man er blevet enig, gaar man den modsatte Vej af den, man er blevet enig om. I Fjor lovede den højtærede Finansminister Tjenestemændene, at han i alt Fald skulde respektere deres Uvillie mod at gøre Forskel paa ugifte og gifte Konjunkturtillæg, men i Aar er han naaet til ikke længere at respektere dette Ønske fra Tjenestemændenes Side, men har tværtimod stillet Forslag om at gøre Forskel paa gifte og ugifte Konjunkturtillæg. Man maa, som sagt, gratulere Tjenestemændene til den Forhandlingsret, de endelig opnaaede i 1919 ved Gennemførelsen af Lønningsloven.

Jeg bliver vist neppe modsagt, naar jeg paastaar, at teknisk set er det foreliggende Lovforslag noget af det daarligste, der nogen Sinde er forelagt det danske Folketing. Det er saaledes indrettet, at hvert Kvartal skal Etaterne til at udregne nye Konjunkturtillægssatser. Hvad dette betyder for de store Etater, kan enhver sige sig selv. Vi har gjort opmærksom paa det i Udvalget, men det er ikke lykkedes os at faa Ørenlyd for Forslag om en Forandring i dette Forhold. Naturligvis vil det blive meget vanskeligt for de forskellige Etater at benytte denne Lov med det stadig skiftende Konjunkturtillæg. Vi vil ikke være med til at plukke Tjenestemændene for forskellige Millioner, hver Gang den højtærede Finansminister mangler Penge i Kassen. Der maa kunne findes andre Udveje, mener vi, hvorved de til Statens